
Obchodníci s dětmi

Hana Hindráková

Hotel Palm Paradise, poblíž Paje, ostrov Zanzibar, Tanzanie

Izabela Steiner seděla na zemi v koupelně na chladných béžových dlaždičkách a se zatajeným dechem čekala na výsledek těhotenského testu. Stejně jako poslední dva roky.

Jednou to musí vyjít. Nedovedu si představit, že bych neměla děti. Mám přece nejvyšší čas. Moje biologické hodiny už bijí na poplach.

Přestože muž, o kterém dlouho jenom snila, se stal jejím manželem, nebyla šťastná. Nenaplněvalo ji ani to, že po dovolené na Zanzibaru se natrvalo stěhovali do Keni, kterou považovala za svůj domov a kde strávila mnoho krásných let prací zahraniční reportérky pro soukromou českou televizní stanicí N1. Izabela teď myslela jenom na dítě. Bez něj nic dalšího nedávalo smysl.

Samozřejmě věděla, že nejlepší je udělat si test hned ráno. Jenomže ten den vstávali brzy a pospíchali na celodenní výlet na modré safari, kde na místní tradiční plachetnici *dhow* pluli do nádherné zátoky Menai. Cestou dokonce spatřili i několik delfínů, opalovali se na plážích s bílým pískem, potápěli se ke korálovým útesům, které hrály všemi barvami, ochutnávali lahůdky v podobě ryb a mořských plodů. Aby Izabela Daniela nezklamala, předstírala nadšení. Jediné, na co však celý den myslela, bylo, jak si navečer udělá těhotenský test.

Zbývala minuta, zatraceně dlouhá minuta, a na testu se zatím objevil jeden proužek. Pouhý jeden proužek. *To ještě nic neznamená*, uklidňovala se v duchu. *Druhý proužek se může objevit až na poslední chvíli.*

Dva roky, které strávili v Čechách, nedělali nic jiného, než se snažili o dítě. Když to po roce stále nevycházelo, objednali se k lékařům.

Daniel byl nejdříve proti, ale když viděl, jak na tom Izabele záleží, tak nakonec souhlasil. Přestože věděla, že už z toho musí být zoufalý a že tím ohrožuje jejich manželství, nedokázala si pomoci. Ani si nepamatovala, kdy se naposledy spontánně pomilovali.

V plodné dny si oblékala Danielovo oblíbené červené krajkové spodní prádlo a potom dlouho ležela pod peřinou s pevně semknutýma nohama. Dělalala to nenápadně, aby si toho manžel nevšiml. Když náhodou odešel do vedlejší místnosti, tak nohy pro jistotu ještě zvedla a opřela si je o čelo postele. Pro dítě už měla dokonce vymyšlené i jméno. Kluk by se jmenoval Daniel po manželovi a pro holčičku vybrala krásné masajské jméno Nailatei.

Všechna lékařská vyšetření dopadla na výbornou. Jak na její, tak na Danielově straně. Nechte tomu volný průběh, radili jim lékaři. Nemyslete na to, nestresujte se, dopřejte si dovolenou, dejte si večer na terase sklenku vína a ono to přijde.

Izabela se podívala z okna koupelny na paletu zářivých tyrkysových odstínů Indického oceánu. Kde jinde by měla otěhotnět než tady. Na krásném exotickém ostrově prožívali už druhý měsíc odložené líbanky, ale ani tady se jí nepodařilo se uvolnit. A brzy je čekala subsaharská Keňa.

Pět, čtyři, tři, dva, jedna. Poslední vteřiny zbývající do vyhodnocení těhotenského testu uběhly. Bála se na něj podívat, protože nechtěla zažívat další zklamání. Co by dala za to, kdyby si mohla hladit rostoucí břicho a sledovat, jak se jí na něm vyboulí ručička nebo nožička, toužila cítit pohyby miminka. I těhotenské nevolnosti by jistě snášela s úsměvem díky představě, že za několik měsíců bude chovat v náručí maličké voňavé miminko.

Věděla, že by se na to neměla tolik upínat. Spíš než odborníka na reprodukci bys potřebovala psychologa, řekl jí jednou ze vzteku Daniel, a přestože ji to rozzlobilo, dala mu v duchu za pravdu. Svému milovanému Danielovi. Trenérovi společenského tance, po kterém šílely všechny tanečnice z klubu a ani ona nebyla výjimkou.

Otevřela oči a podívala se na výsledek testu. Jeden proužek. Nic víc. Zklamání přivřela oční víčka a tiše vzlykla. Dala si dlaň před ústa, aby ji z obývacího pokoje neslyšel Daniel. Slíbila mu, že to během dovolené nebude řešit, a tak si dělala testy tajně. Smutek a zoufalství se rozpínaly jejím tělem jako nevléčitelná rakovina.

Nakonec se rozhodla, že si půjde zaplavat. Rozhýbe to. Vyburcuje endorfiny, které jí pokaždé zlepšily náladu. Převlékla se do zelených bikin, navrch si přehodila modrošedou tuniku s nápisem *Hakuna matata* a v letu jenom houkla na Daniela, že jde na pláž. Nechtěla, aby si všiml jejich uplakaných očí.

„Nemám jít s tebou?“ zeptal se a ukázal na slunce klesající za obzor. „Za chvíli se setmí.“

„Jen si rychle zaplavu a zase se vrátím,“ zamumlala ode dveří.

„Dobře, já se zatím osprchuju a připravím se na večeri,“ řekl Daniel, vstal z gauče a odešel do koupelny.

Od oceánu vanul příjemný vánek, který voněl po soli. Pláž zela prázdnotou a zapadající slunce barvilo třpytivé hřebínky vln do oranžových odstínů. Kdesi daleko na obzoru se rýsovala šedá silueta plachetnice *dhow*.

Izabela si svlékla tuniku, odložila ji na chladnou písek a vydala se vstříc vlnám. Když ucítila, jak jí kotníky omývá vlahá voda, zastavila se a chvíli jenom zhluboka dýchala. Udělala několik dalších kroků a vnímala každou vlnu, která přes ní prošla. Cítila sílu obrovského oceánu.

Ponořila se do vody a pomalu plavala vstříc zapadajícímu slunci. Oranžová se změnila na červenou připomínající valící se lávu. Sluneční kotouč byl velmi nízko nad hladinou. Soustředila se na každé tempo, každý nádech. Vnímala, jak její paže a nohy odhrnují vodu, aby se posunula o kousek dál. Už dlouhou dobu si nebyla schopná vychutnat přítomný okamžik tak jako nyní. Měla pocit, jako by všechny myšlenky nechala na břehu nedaleko vody a pohltit je příliv.

Připadala si volná. Nespoutaná. Mohla bez problémů dýchat. Nic ji nesvíralo a netrápilo.

Slunce mezitím zapadlo a usínající nebe změnilo barvu oceánu nejprve na mléčně modrou a poté na šedou.

Asi bych se měla vrátit, napadlo Izabelu, když se na obloze objevila první hvězda. Otočila se a plavala zpátky. Po chvíli ji však zamrazilo. Něco bylo totiž zatraceně špatně.

Daniel Steiner vypnul vodu a vyšel ze sprchového koutu. Po chladné sprše si připadal jako znovuzrozený. Světlé vlasy si sčesal dozadu a upravil trochou gelu. Letmým pohledem z okna si všiml, že se rychle stmívá.

V kolik hodin odešla plavat? pátral v paměti. Jak dlouho je pryč? Hodinu? „Noro... Izabelo,“ opravil se rychle, „už jsi zpátky?“ zavolal, přestože si byl téměř jistý, že v jejich bungalovu není. Kdyby se vrátila, slyšel by ji přicházet.

Oblékl si plátěné béžové kalhoty a volné modré triko a vydal se na pláž. *Třeba už tam vůbec nebude. Možná se zastavila v hotelovém obchodě nebo se u stánků zapovídala s Masaji.* Daniel moc dobře věděl, jak ráda mluví svahilsky. Izabela tu řeč milovala.

Došel na pláž a rozhlédl se. Když spatřil na písku pohozenou modrošedou tuniku, uvědomil si, že je zle.

Uprchlíky tábor poblíž Maiduguri, Nigérie

Christiana si sbalila všechny věci do malé tašky přes rameno a navrch si dala plyšového tygříka Bi. Potom si lehla na matraci v rohu bambusového stanu. Čekala ji poslední noc v uprchlickém táboře. Konečně. Byla šťastná, že se jí splnilo největší přání. Opustí toto místo plné nebezpečí, zoufalství a smrti. Bude mít práci i lepší bydlení a začne vydělávat. Bude mít peníze na jídlo a nebude muset živořit hlady nebo chodit po žebrotě. Další den pro ni začne úplně nový život.

Než se jí podařilo usnout, dvě hodiny se převalovala. Potom se znovu objevila noční můra, která jí přede dvěma lety obrátila klidný život vzhůru nohama.

Tehdy spala se dvěma malými sestřičkami Bellou a Jane v pokoji v rodném domku nedaleko města Chibok. Vtom ji cosi probudilo. Nevěděla, co se děje. Zvenku se ozývaly silné rány doprovázené podivnými záblesky.

Do pokoje vběhla jejich maminka Mariamu. Holky, vstávejte, šeptala naléhavě.

Ani jedné z dívek se nechtělo z postele.

Rychle, zvýšila maminka hlas.

Zvenku zaslechly střelbu.

Christianě se roztrásla kolena. Bella s Jane se rozplakaly.

Pssst, okřikla je maminka a vzápětí tiše dodala zdánlivě pevným hlasem: Christí, vezmi je za ruce a pojďte za mnou.

Christianu ale neošálila. Poznala, že maminka má velký strach. A kde je táta? zeptala se, ale její otázka zůstala bez odpovědi.

Společně vyběhly z domku na okraji vesnice. Christiana s hrůzou zjistila, že některé domy hoří.

Přidejte, popoháněla je maminka a vlekla je kamsi do temné pouště.

Já už nemůžu, vzlykla čtyřletá Bella a trucovitě dodala: Nedoжду dál, bolí mě nohy. Chci zpátky do postýlky.

Ve stejný moment, kdy se ozval řev motoru a mužské hlasy, dala maminka Belle pevně dlaň na ústa. Musíte být všechny potichu, sykla a rozhlížela se kolem, jako by zvažovala, co udělá.

Najednou je oslepila světla automobilu.

Utíkejte, vykřikla maminka a sama se dala do zběsilého běhu.

Christiana měla pocit, jako by se jí to všechno zdálo. Prudké světlo, jak na ně muži namířili svítilnu, následované vzteklým řevem: Stůjte!

Holky utíkaly dál za maminkou.

Vtom zaslechly zvuk automatické zbraně. Christiana viděla, jak se maminka chytla za hrudník a s výkřikem se zhroutila k zemi. Po ní Bella. A Jane. Christianu přestalo poslouchat tělo a cítila, jak se země pod ní hýbe. Potom omdlela.

Poblíž Paje, ostrov Zanzibar, Tanzanie

Izabela plavala čím dál rychleji. Jedno tempo střídalo druhé. Písečný břeh, na který se již snesla tma, se však nepřibližoval. Zdálo se jí, že se spíš vzdaloval. Pokusila se ještě zrychlit, ale přemáhala ji únava. Jak dlouho plave? Hodinu? Dvě? Když plavala směrem na otevřený oceán, nevnímala čas. Teď jí docházel.

Voda se ochlazovala, a přestože se Izabela hýbala, začala jí být zima. *Jak je možné, že tam ještě nejsem, když plavu tak rychle?* přemítala a snažila se

nevnímat sílicí tíhu v rukou i v nohou. Doufala, že k tomu ještě nedostane křeč. Cítila, jak ji temná hladina oceánu pohlcuje. Jak dlouho to ještě vydrží?

Najednou jí to došlo. Je to proud. A unáší ji na otevřený oceán. V ten moment se jí úzkost jako nebezpečný had omotala kolem celého těla. Chtěla se nadechnout, ale nešlo to. *Nepanikař. Hlavně nepanikař!* domlouvala sama sobě, ale panika sílila.

Na plavání neměla energii. Stejně by to bylo zbytečné a jen by se ještě víc vysilovala. Pomalu šlapala vodu. Bylo důležité, aby se trochu hýbala a udržela se nad hladinou. Neměla nic, čím by na sebe upozornila. *Třeba si někdo všimne mé tuniky na pláži, zadoufala a vzápětí si ironicky pomyslela, že ji spíš někdo ukradne. A co Daniel? Hledá mě? Nebo si užívá, že je sám a že ho neotravuju řečmi o dítěti?*

Někdy měla pocit, že by mu bylo lépe bez ní a bez jejího neustálého hlídání plodných a neplodných dní. Ani jí takový život nevyhovoval, ale prostě si nemohla pomoci. Touha po dítěti byla silnější.

Jenomže k čemu to všechno bylo? Stejně tady dneska umře, aniž by se kdy stala matkou. Nikdy nepozná, jaké to je držet v náručí čerstvě narozené miminko. Její miminko. Po mokřích tvářích jí začaly stékat slzy.

Já už nemůžu, chtělo se jí křičet, ale oceán by její hlas stejně přehlušil. Byla příliš daleko od břehu, než aby ji někdo mohl slyšet. Kdybych věděla, že jsem Daniela viděla naposledy v životě, aspoň bych ho objala, než jsem šla plavat, posteskla si Izabela v duchu. To ji mrzelo ze všeho nejvíc – že se s ním nerozloučila, že ho ani nepolíbila.

„Danieli, promiň,“ šeptala tiše do zvedajícího se větru.

Tělo ji přestávalo poslouchat. Sůl měla úplně všude. Rty měla vysušené žízní, přestože kolem ní bylo tolik vody. Neměla sílu dál bojovat. Odevzdaně si lehla na hladinu a nechala vše plynout. Tělo se jí roztřásló zimou. Tušila, že za chvíli ztratí vědomí.

Sbohem, Danieli, loučila se s ním v myšlenkách, slova už vyslovit nedokázala.

Když se chystala zavřít oči, oslnilo ji jasné světlo a přes vlny se k ní nesl zvuk motoru. Když chtěla zvednout ruce, aby zamávala, tělo s ní nespoupracovalo. *No tak, dělej, mluvila sama k sobě. Ty se přece nevzdáváš. Ocitla ses už v horších situacích, dodávala si odvahy a hlavou jí prolétla vzpomínka na ohrožení ebolou, když se vracela z Guiney, kde tehdy propukla epidemie*

smrtící nemoci. Naštěstí měla jenom horečku dengue, ale hodiny čekání na výsledky se jí zdály nekonečné. Dokonce přežila i pád z mostu ve dvousetkilometrové rychlosti. Tak přece ji teď nezabije nějaký zpětný proud.

Konečně se jí podařilo zvednout ruce.

„Tady! Tady jsem!“ vykřikla a překvapilo ji, že jí z úst vyšel vůbec nějaký zvuk.

Světla se však vzdalovala.

Tak to je úplný konec, prolétlo Izabele hlavou, protože jí bylo jasné, že do rána nevydrží.